

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ ΙΗ' (ΕΞΑΜΗΝΟ Α')

Σάββατο Ἀθήνα, 20 Μάρτη 1921

ΑΡΙΘ. 728 (ΦΥΛ. 12)

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ:

ΔΟ. ΚΥΡΙΑΖΗΣ: Στροφές.
ΨΥΧΑΡΗΣ: «Τὰ δύο τριαντάφυλλα τοῦ Χάρου»
(συνέχεια).
ΠΙΚΡΑΓΚΑΘΗΣ: Ἐπιγράμματα.
Α. Κ.:
Ο ΝΟΥΜΑΣ: Φαινόμενα καὶ πράγματα.
ΜΙΧ. Α. ΣΤΑΣΙΜΟΠΟΥΛΟΣ: Μελαγχολία.
Α. ΠΑΛΛΗΣ: Μικροσκόπος (συνέχεια).

ΚΩΣΤΑΣ ΠΕΡΡΟΠΤΗΣ: Τὸ καφεεντάκι ποὺ πε-
θαίνει.
ΚΛΕΒΡ. ΜΗΛΙΜΟΥ: Φεμινισμὸς καὶ Ἐκπαίδευση.
ΑΠΟ ΒΛΟΜΑΔΑ ΣΕ ΒΛΟΜΑΔΑ: Σένη φιλολογία.
—Μουσική.— Νέα βιβλία.— Σένη Περιοδικά.
—Χωρὶς γραμματόσημο.—Φοιτητ. Συντροφιά.
—Στοὺς λογογράφους μας.

ΣΤΡΟΦΕΣ

XXI

Κλαγιάρα λιτά, κι ἀνημπορη καὶ κίτρινοφυλλοῦσα,
στὴν ἀκροποταμιά·
Λαχτιάρα ποὶ μὲ πότισες, τὴν ὥρα ποὺ περνοῦσα,
Γέρω ζωὴ καμιά.

Μόνον ἡ ψυχὴ μου σιάθηκα, πουλί, σιάκρόκλωνό σου.
τοῦ λόνου σου ἀδερφή,
Καὶ πίνοντας, ἀνάδινε, τὸ θεῖο παράπονό σου,
σὺν τραγουδιοῦ στροφῆ.

XXII

Τὸ δρόμο, ποὶ περῶσαμε, τὸν ξέχισα τὸ βράδι.
Κ' ἤρθεν ὁ χωρισμὸς,
κι ἀπ' τῆς χαρᾶς μου στράγγιξε τὸ λέγρον ἰαγιο λάδι.
Λάθρα, φωτιά ὁ καημὸς.

Τώρα ἡ ζωὴ κι ἂν ἀνοιξῶ καινούριο δρόμο εὐπρόσ
μὰ ποῦναι μου ἡ χαρά; (μου,
Ἦ μὴν ἡ Μοῖρα ἰδγραφε, νὰ χαιρέται, τοῦ κόσμου,
μονάχα μιά φροῦ;...

XXIII

Στὴν ἄκρη θάναυ τὴν δογγή, τὴ θλίψη ἀναμερίζω,
κι ἂς γίνῃ δει θὰ γίνῃι.
Μέσα σὺς μπόρες τῆς ζωῆς τὸ δρόμο ξεχωρίζω,
ποὺ πάει πρὸς τὴ γαλήνη.

Κι ἂν εἶναι νῆσθοι ὁ θάνατος, νὰ φτάσει περιμένω,
σὰ μακρινὴ χαρά,
χειλιονάκι νὰ μὲ βροῖ σὲ κλώνον ἀνθισμένο.
μ' ὀλάνοιχτα γτερά.

XXIV

Σπιτάκι καλοστειωτο, μὲ τὴν κληματαριά σου,
ποὺ ἰσκιώνει τὴν ἀλή,
χιλιάδες μὲ τὴν Ἄνοιξη πληθαίνουν σὰ κλαριά σου
οἱ μαγεμένοι αἰῶλοι.

Κ' ἐγώ, ποὺ τῆς ζωούλας μου σὲ χαιρῶμαι κλουδάκι,
κρυφὰ παρακαλῶ,
πῶς νὰ μποροῦσα νὰ κλεινα σὲ κάποιο τραγουδάκι
τὸν πιὸ γλυκὸ σου αἰῶλο.

XXV

Τὸ Μεσολόγγι ἀθάνατο, χιλιτραγουδημένο,
γιὰ μὲ διπλὴ χαρά,
μὲ τὴν τραγὴ τὴ δόξα του τὰ νιάτα μου, ποὶ δένω.
Κι ἂν μέσα σὰ νερά,

σαλεύει, Λιμνοθάλασσα, σὺν Ἰσκιος κατὶ ἀκόμα.
μὴν πείς πῶς εἶναι ἀφρός.
Κρυφὰ τὸ δάκρυ, ποῦτρεξε κι ἂν δὲν τὸ κλαίει τὸ
τὸ στοιχείωσε ὁ καιρὸς, (στόμα.

XXVI

Ἦ! λισοσκηνιγήματα μὲς σὶ ἀμμοχαλικιάκι
τῆς ἀκροθαλασσιᾶς.
Πῶς ὠμοιῶσαν τῆς θάλασσας τὰ γαλιανὶ ματιάκι,
Καρποὶ τῆς κερασιᾶς.

Ἐτίσσε καὶ τὰ χεῖλι σου.—Σὺν πυρωμένη βοῦλα,
νὰ γράφει τὰ φιλιά.—
Κερά τῆς λιμνοθάλασσας, Μεσολογγιποπούλα,
πῶσχε τὴ μύθη ἐλιά... .

XXVII

Στὴν Ἄλ-Συμιό, σὸν πλάτανο, χοροί, τραγοῦδια,
τοπαρῶζια καὶ φλουριά, (γκάιδες,
Καίτε τὰ φυλλοκάρδια τοὺς θαλασσινοὺς νεράιδες,
γιὰ τὴν παλληκαριά.

Κι ὅπως λιγᾶει τὰνάστημα καὶ φλόγα καίει τὸ θλέυ-
καημὸς τῆς γειτονιαῶς, (μα,
Παλιό, Μεσολογγίτικο, ἔλεα νὰνθίζεις αἶμα
σὴ φλέβα τῆς γεινᾶς.

XXVIII

Τὰ γερατειά κι ἂν μοῦκοφαν τὴ μέση, μὰ δ'ἀπλώσω
τὸ χέρι μου γερό,
τὴν ἀσημιὰ τὴ δόξα σου κοροὶ νὰ σ' ἀρματώνω,
σὺν τὸν παλιὸν καιρό.

Μπαίγνιο, τοῦ χάρου, σμιάζουμαι μὴν πάω ξαμμα-
καὶ κρίμα μου σιᾶθει (τωμένος,
Στὸ κάστρο ἐγὼ πῶς σιάθηκα μονάχα ὁ ντροπισομένος
κ' εἶχα ξαμματωθεῖ.